

การตั้งชื่อจังหวัดในภาษามือไทย Naming Provinces in Thai Sign Language

ปกป้อง เพชรโสม*
อภิรักษ์ณ์ ธรรมทวีธิกุล**, Ph.D.

บทคัดย่อ

บทความนี้ศึกษาการตั้งชื่อจังหวัด ๗๖ จังหวัดในภาษามือไทย ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาโครงสร้างท่ามือและวิธีที่ใช้ในการตั้งชื่อจังหวัด ๗๖ จังหวัด โดยศึกษาการใช้ท่ามือเรียกชื่อจังหวัดทั้ง ๗๖ จังหวัด ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ และ ๖ จากโรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ เปรียบเทียบกับท่ามือชื่อเรียกจังหวัดของสมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบท่ามือตามแนวคิดของ Stokoe (๒๐๐๕), Brentari (๑๙๙๖) และ Tumtavitikul และ Niwatapant (๒๐๐๘)

ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จำนวน ๓.๘๒% และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ จำนวน ๘.๓๓% ทำท่ามือตรงกับท่ามือชื่อเรียกจังหวัดของสมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จำนวน ๕๒.๖๒% และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ จำนวน ๗๓.๖๙% มีท่ามือแปรที่นักเรียนทั้งสองระดับทำท่ามือแปรต่างไปจากท่ามือชื่อเรียกจังหวัดของสมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย นอกจากนี้ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จำนวน ๓๓.๘๒% และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ จำนวน ๑๕.๑๓% ที่ไม่สามารถทำท่ามือชื่อเรียกจังหวัด และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จำนวน ๙.๗๔% และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ จำนวน ๒.๘๕% ที่ทำท่ามือไม่สอดคล้องกับท่ามือชื่อเรียกจังหวัดของสมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย

ผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่า การที่นักเรียนทำท่ามือได้ตรงกับสมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย สัมพันธ์กับระยะเวลาที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียน และท่ามือแปรชื่อจังหวัดแบบต่าง ๆ ที่ได้วิเคราะห์องค์ประกอบยืนยันว่า ท่ามือต่าง ๆ ทั้งท่ามือที่ทำหรือเรียนรู้จากโรงเรียนนั้น ประกอบด้วย

* นิสิตปริญญาโท ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ e-mail: pokpongphet@hotmail.com,

thumalt@ku.ac.th

** รองศาสตราจารย์; ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

โครงสร้างของคำและพยางค์เช่นเดียวกับภาษาพูด และความหลากหลายของการใช้ท่ามือของนักเรียนในบริบทของโรงเรียนแสดงให้เห็นว่ายังไม่มีการใช้ท่ามือ “มาตรฐาน” ในการใช้จริง

คำหลัก: การตั้งชื่อในภาษามือไทย, จังหวัดในภาษามือไทย, ภาษามือไทย

Abstract

This paper studies the naming of the 76 Thai provinces in Thai Sign Language (Thai SL) which aims to study the structure and component of signs by deaf students in middle and high school, Matthayom Sueksa 3 and 6, at Thungmahamek School of the Deaf. The data were analyzed into sign components of syllables and words (Stokoe, 2005; Brentari 1996; Tumtavitikul & Niwatapant, 2008) and compared with the sign components of the name signs of the National Association of the Deaf in Thailand (NADT).

The results show that only 3.82% of the middle school and 8.33% of the high school students were able to name all the 76 provinces similar to NADT. A total of 52.62% and 73.69% of each group respectively, named the provinces in various forms different from the NADT signs. Another 33.82% and 15.13% respectively, were not able to name any provinces at all. Finally, 9.74% and 2.85% respectively, named the provinces incorrectly.

The data seem to indicate that the ability to correctly name the name signs of the provinces highly correlate with the length of time in school. Moreover, the variants of the name signs were analyzed. In all, the components of the name signs confirm that the signs, naturally signed or learned from school, consist of defined structure built on syllables and words, in a manner similar to those of spoken languages and the so-called “standard” name signs are not widely used in daily life.

Keywords: Naming in Thai Sign Language, Provinces in Thai Sign Language, Thai Sign Language

บทนำ

จินดา เฮงสมบุรณ์ (๒๕๔๒, หน้า ๘) ได้กล่าวถึงความสำคัญของภาษาว่า ภาษาเป็นเครื่องมือที่มนุษย์ใช้ติดต่อสื่อสาร สร้างความเข้าใจระหว่างกัน จนก่อให้เกิดความความผูกพันเนื่องจากการใช้ภาษาเดียวกัน รวมถึงเป็นการถ่ายทอดวัฒนธรรมผ่านตัวภาษาของแต่ละชาตินอกจากนี้ภาษายังมีกฎเกณฑ์ทางภาษาที่ต้องคำนึงถึง เช่น บุคคล กาลเทศะ เป็นต้น ซึ่งเมื่อพูดถึงคำว่า "ภาษา" บุคคลทั่วไปต้องนึกถึงภาษาพูดที่คนปกติใช้กัน หรืออาจกล่าวได้ว่าภาษาพูดเป็นภาษาที่ใช้เสียงเป็นตัวกลางในการสื่อความ เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกัน โดยอภิรักษ์ ธรรมทวีธิกุล (๒๕๔๗, หน้า ๑) อ้างถึง Denes และ Pinson (๑๙๗๓) กล่าวถึงภาษาพูดที่มนุษย์ใช้สื่อสารมีความเป็นวงจร โดยนำเสนอระบบเสียง (Phonology) ที่เริ่มต้นจากสมองของผู้พูด จากนั้นสมองสั่งการให้อวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการพูด ออกเสียงพูด (Articulation) ซึ่งทำให้เกิดคลื่นเสียง (Acoustics) บ้อนกลับให้กับผู้พูด และเข้าสู่ผู้ฟัง (Perception) ซึ่งผู้ฟังจะมีระบบโสตที่ส่งสัญญาณกลับไปตีความที่ระบบเสียง (Phonology) ในสมองของผู้ฟัง ดังภาพที่ ๑

ภาพที่ ๑ กระบวนการพูดและการรับฟัง (Speech Chain) (อภิรักษ์ ธรรมทวีธิกุล, ๒๕๔๗, หน้า ๑)

นอกจากภาษาพูดที่ใช้เสียงเป็นตัวกลางเพื่อสื่อความหมาย ทำให้ผู้ส่งสารและผู้รับสารมีความเข้าใจที่ตรงกันแล้ว ยังมีภาษาหนึ่งที่ไม่เป็นดังลักษณะดังกล่าว ภาษานี้คือภาษามือ ซึ่งใช้ท่ามือเป็นตัวกลางในการสื่อสาร ดังนั้นจึงจำเป็นต้องเรียนรู้และทำความเข้าใจความหมายของท่ามือแต่ละท่ามือด้วย โดยวรินทร์ จารุโชติธนาวัฒน์ (๒๕๔๒, หน้า ๑) กล่าวว่า ภาษามือถือเป็นภาษาหนึ่งของโลก เนื่องจากมีการศึกษาแล้วพบว่า เป็นภาษาที่มีแบบแผน โครงสร้าง และไวยากรณ์เช่นเดียวกับภาษาพูด ไม่จำกัดการศึกษาเฉพาะผู้ที่ เป็นเจ้าของภาษาสอดคล้องกับจิรภา นิเวตพันธุ์ และอภิลักษณ์ ธรรมทวีธิกุล (๒๕๔๘, หน้า ๒๕) อ้างถึง Denes และ Pinson (๑๙๙๒, ๑๙๗๓) ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบระหว่างภาษาพูดกับภาษามือที่สื่อสารด้วยท่ามือต่าง ๆ และรับรู้สิ่งรอบตัวต่าง ๆ ด้วยตา กล่าวคือ ในสมองของผู้พูด ระบบมือเทียบได้กับระบบเสียง (Phonology) ในเรื่องการออกเสียงหรือ เปล่งเสียงพูด (Articulation) ท่ามือเทียบได้กับหูที่ได้ยิน (Perception) ระบบการมองเห็น (Visual System) เทียบได้กับระบบโสต (Auditory System) ทำหน้าที่รับและรับสัญญาณภาพกลับไปตีความหมายในระบบมือในสมองของผู้ฟัง ดังได้แสดงกระบวนการสื่อสารด้วยท่ามือของผู้ใช้ภาษามือไว้ดังภาพที่ ๒

ภาพที่ ๒ กระบวนการสื่อสารด้วยท่ามือ คัดแปลงจากกระบวนการสื่อสารภาษาพูด (Speech Chain) (Denes และ Pinson (1992, 1973) อ้างถึงใน จิรภา นิเวตพันธุ์ และ อภิลักษณ์ ธรรมทวีธิกุล (๒๕๔๘, หน้า ๒๔)

ดังนั้น ในการศึกษาเรื่องการตั้งชื่อจังหวัดในภาษามือไทยจะทำให้เข้าใจมุมมองของเจ้าของภาษาที่ถ่ายทอดออกมาจากท่ามือว่าใช้องค์ประกอบใดในการทำท่ามือชื่อจังหวัด รวมถึงโครงสร้างที่กล่าวถึงจังหวัดต่าง ๆ เพื่อนำไปใช้ศึกษาในเรื่องที่เกี่ยวข้องต่อไป

วัตถุประสงค์

๑. เพื่อเปรียบเทียบท่ามือเรียกชื่อจังหวัด ๘๖ จังหวัดในประเทศไทยในภาษามือไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน กับสมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย
๒. เพื่อศึกษาท่ามือแปรในเรื่องโครงสร้างท่ามือและจัดลำดับองค์ประกอบที่ใช้ในการตั้งชื่อจังหวัดในภาษามือไทย

วิธีการศึกษา

๑. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการศึกษาค้างนี้ ได้แก่ ผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในประเทศไทย โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงหรือตามจุดมุ่งหมาย (Purposive Sampling) ได้แก่ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจากโรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จำนวน ๑๑ คน และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ จำนวน ๕ คน รวมนักเรียนทั้งหมด ๑๕ คน โดยกำหนดคุณสมบัติคือ มีความสามารถในการอ่านภาษาไทยได้ และอาจมีภูมิลำเนาที่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจารย์ผู้สอนเป็นผู้คัดเลือกกลุ่มนักเรียนตัวอย่างให้กับผู้วิจัย เนื่องจากเป็นผู้ดูแลและรับผิดชอบกับนักเรียนดังกล่าว

๒. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

๒.๑ แบบสอบถาม ผู้วิจัยใช้สอบถามข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่างแต่ละคน รวมถึงการใช้ภาษามือ

๒.๒ บัตรคำชื่อจังหวัด ๘๖ จังหวัด

๒.๓ กล้องถ่ายวิดีโอ

๓. การเก็บข้อมูล

๓.๑ ผู้วิจัยรวบรวมท่ามือจังหวัด จากหนังสือภาษามือไทย เล่ม ๔ ของสมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย

๓.๒ ผู้วิจัยรวบรวมท่ามือจังหวัด ๘๖ จังหวัดจากกลุ่มตัวอย่าง โดยผู้เขียนบทความให้ล่ามภาษามืออธิบายกับกลุ่มตัวอย่างแต่ละคนว่า จะให้กลุ่มตัวอย่างทำท่ามือ ๘๖ จังหวัด ซึ่งกลุ่มตัวอย่างแต่ละคนจะไม่ทราบล่วงหน้า จากนั้นล่ามภาษามือจะชูบัตรคำชื่อจังหวัดแต่ละชื่อให้กลุ่มตัวอย่างดู แล้วกลุ่มตัวอย่างจะทำท่ามือชื่อจังหวัดจนครบทุกจังหวัด ขณะนั้นจะมีผู้บันทึกแถบวีดิทัศน์ท่ามือของกลุ่มตัวอย่างด้วย ส่วนผู้เขียนบทความจะเขียนองค์ประกอบท่ามือเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่างที่ทำท่ามือชื่อจังหวัดว่ามีส่วนประกอบใดบ้าง

๔. การวิเคราะห์ข้อมูล

๔.๑ นำท่ามือจังหวัดจากหนังสือภาษามือไทย เล่ม ๔ ของสมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย มาวิเคราะห์

๔.๒ นำท่ามือจังหวัดของนักเรียนโรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆชั้น ม. ๓ และ ม. ๕ รวมถึงท่ามือจังหวัด จากหนังสือภาษามือไทย เล่ม ๔ ของสมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย มาเปรียบเทียบว่าเหมือนหรือต่างกัน โดยใช้คำร้อยละ

๔.๓ วิเคราะห์โครงสร้างท่ามือที่ใช้ในการตั้งชื่อจังหวัด ๘๖ จังหวัด ในภาษามือไทยของนักเรียนแต่ละคน

๕. สรุปและอภิปรายผล

ผลการศึกษา

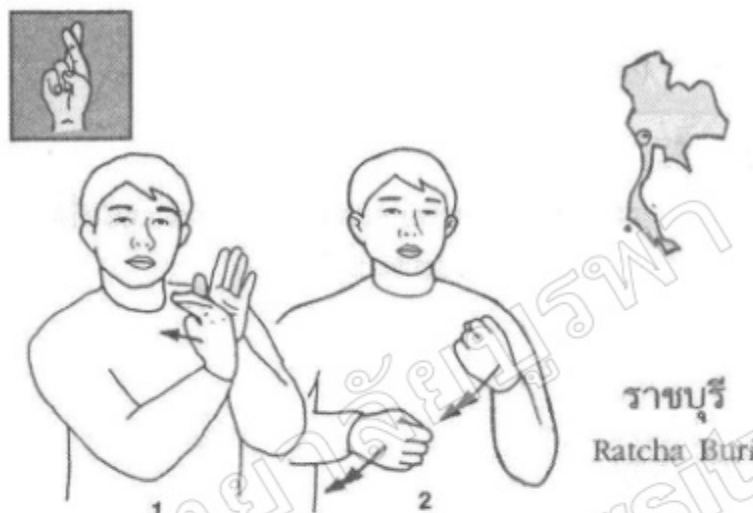
จากการเรียบเรียงข้อมูลตามแนวคิดเรื่ององค์ประกอบของท่ามือของสโตกี (Stokoe, ๒๐๐๕) ที่ประกอบด้วยรูปมือ (Handshape) ตำแหน่งมือ (Location) การเคลื่อนมือ (Movement) และบางครั้งประกอบด้วยทิศทางของมือ (Hand Orientation) และการใช้สีหน้า (Facial Expression) ผู้วิจัยได้จัดกลุ่มท่ามือชื่อจังหวัดเพื่อเปรียบเทียบกับท่ามือของสมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย หลังจากวิเคราะห์ท่ามือของสมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย ตามเกณฑ์ต่อไปนี้

๑. ท่ามือตรงกัน หมายถึง ท่ามือที่นักเรียนหูหนวกทำท่ามือชื่อเรียกจังหวัดต่าง ๆ ซึ่งมีลำดับท่ามือ รูปมือ และตำแหน่งมือตรงกับท่ามือสมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย

๒. ท่ามือไม่สอดคล้อง หมายถึง ท่ามือที่นักเรียนหูหนวกทำท่ามือชื่อจังหวัดต่าง ๆ ซึ่งมีรูปมือ ลำดับท่ามือและ/หรือทิศทางของการเคลื่อนมือไม่ตรงกับของสมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย เช่น มีท่าสะกดนิ้วมือ ท่ามือและ/หรือที่ตั้ง ซึ่งไม่สัมพันธ์กับจังหวัดนั้น ๆ

๓. ท่าท่ามือไม่ได้ หมายถึง นักเรียนไม่สามารถทำท่ามือชื่อจังหวัดนั้น ๆ ได้

๔. ท่ามือแปร หมายถึง ท่ามือที่นักเรียนหูหนวกทำท่ามือชื่อเรียกจังหวัดต่าง ๆ ที่มีรูปมือ ท่ามือ ท่าสะกดนิ้วมือ และตำแหน่งมือสัมพันธ์กับจังหวัดนั้น ๆ ตามท่ามือของสมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย แต่มีลำดับท่ามือไม่ตรง มีส่วนประกอบย่อยแตกต่าง รวมถึงไม่มีการใช้ลักษณะนามแผนที่ประเทศไทย ตัวอย่างเช่น

ภาพที่ ๓ ท่ามือ [ราชบุรี] (สมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย, ๒๕๔๓, หน้า ๘๗)

โครงสร้างท่ามือของสมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย

[ราชบุรี]: $[O_1 O_2]_w$

O_1 = ท่าสะกดนิ้วมือ [ร] ทาบบนแผ่นที่บอกตำแหน่งที่ตั้ง
พร้อมเคลื่อนไปทางทิศตะวันตก

O_2 = ท่ามือ [พายเรือ] ซึ่งเป็นลักษณะเด่นของจังหวัด ที่มีตลาดน้ำ

โครงสร้างท่ามือของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

แบบที่ ๑

[ราชบุรี]: $[O_1]_w$

O_1 = ท่าสะกดนิ้วมือ [ร] ทาบบนแผ่นที่พร้อมบอกตำแหน่งที่ตั้ง
ซึ่งอยู่ทางตะวันตกของประเทศไทย

จัดเป็นท่ามือแปร

แบบที่ ๒

[ราชบุรี]: $[\sigma_1 \sigma_1]_w$ σ_1 = ชีบยกตำแหน่งที่ตั้ง σ_2 = ทำสะกดนิ้วมือ [ร] ทาบบนแผ่นที่พร้อมบอกตำแหน่งที่ตั้ง
ซึ่งอยู่ทางตะวันตกของประเทศไทย

จัดเป็นท่ามือแปร

แบบที่ ๓

[ราชบุรี]: $[\sigma_1 \sigma_2]_w$ σ_1 = ทำสะกดนิ้วมือ [ร] ทาบบนแผ่นที่บอกตำแหน่งที่ตั้ง σ_2 = ทำสะกดนิ้วมือ [ช] ทาบบนแผ่นที่บอกตำแหน่งที่ตั้ง

จัดเป็นท่ามือแปร

โครงสร้างท่ามือของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕

แบบที่ ๑

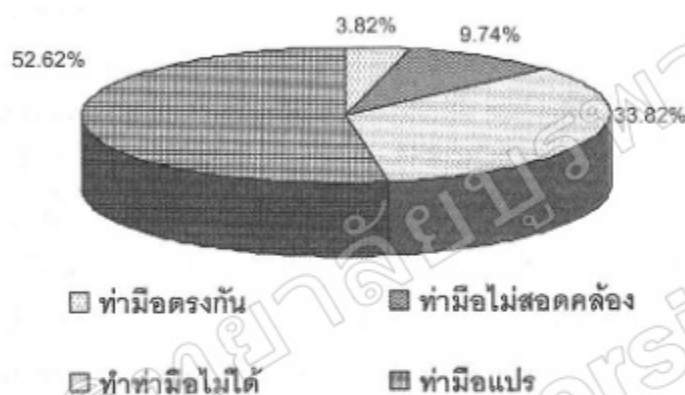
[ราชบุรี]: $[\sigma_1]_w$ σ_1 = ทำสะกดนิ้วมือ [ร] ทาบบนแผ่นที่พร้อมบอกตำแหน่งที่ตั้ง
ซึ่งอยู่ทางตะวันตกของประเทศไทย

จัดเป็นท่ามือแปร

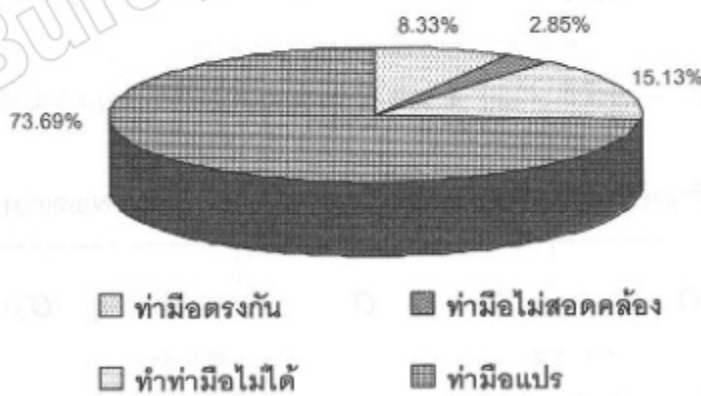
สรุปวิธีตั้งชื่อภาษามือจังหวัด [ราชบุรี]

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ มีโครงสร้างท่ามือทั้งหมด ๓ แบบ โดยมีท่ามือแปร ๓ แบบ และท่าท่ามือไม่ได้ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ มีโครงสร้างท่ามือทั้งหมด ๑ แบบ โดยมีท่ามือแปร ๓ แบบ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ และ ๕ รวมกันมีโครงสร้างท่ามือแปรรวม ๓ แบบ

ผลจากการที่ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ข้างต้นเพื่อจัดกลุ่มท่ามือของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ และ ๕ ทำให้เห็นความหลากหลายของท่ามือชื่อจังหวัดแต่ละจังหวัด แสดงให้เห็นว่านักเรียนแต่ละคนมีความสามารถในการทำท่ามือที่แตกต่างกันไปด้วย ผู้วิจัยจึงนำท่ามือที่นักเรียนแต่ละคนแสดงออกมาคิดเป็นคำร้อยละผลปรากฏดังภาพด้านล่างดังนี้

ภาพที่ ๔ แสดงทำมือชื่อจังหวัดต่าง ๆ ของนักเรียนโรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

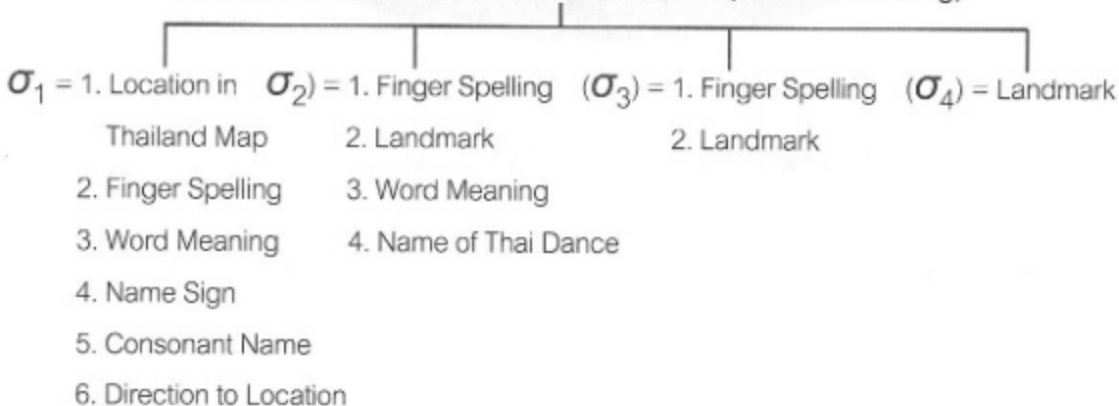

ภาพที่ ๕ แสดงทำมือชื่อจังหวัดต่าง ๆ ของนักเรียนโรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖

จากภาพที่ ๔ - ๕ ข้างต้น เมื่อเปรียบเทียบการทำท่ามือชื่อจังหวัดของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในโรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ และ ๕ โดยใช้ท่ามือของสมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทยเป็นมาตรฐาน ผู้วิจัยพบว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ จะมีการทำท่ามือจังหวัดตรงกับสมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทยมากกว่านักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ทำท่ามือจังหวัดที่มีความหลากหลายมากกว่า กล่าวคือมีความใกล้เคียงกับท่ามือของสมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย รวมถึงเรื่องการทำท่ามือจังหวัดผิดหรือทำท่ามือจังหวัดไม่ได้ก็ถือว่าผิดชนิดพลาดน้อยกว่าด้วย ซึ่งเป็นที่น่าสังเกตว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีการเรียนรู้และประสบการณ์ที่เพิ่มมากขึ้นในบริบทของโรงเรียน จึงอาจกล่าวได้ว่าการทำท่ามือของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับการที่นักเรียนอยู่ในระบบการศึกษาที่ยาวนานหรือในชั้นที่สูงขึ้น ถึงแม้ว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จะทำท่ามือจังหวัดตรงกับท่ามือของสมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทยน้อยกว่า แต่การทำท่ามือแปรก็มีความหลากหลายเหมือนกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ นอกจากนี้ยังพบว่าครูที่มีการได้ยินอาจมีส่วนทำให้ท่ามือมีความหลากหลายด้วยทั้งในการทำท่ามือแปร และท่ามือไม่สอดคล้องของนักเรียนทั้ง ๒ กลุ่มชี้ให้เห็นว่ายังไม่มีการใช้ท่ามือ "มาตรฐาน" อย่างแท้จริงแม้กระทั่งในบริบทของโรงเรียน

นอกจากนี้เมื่อผู้วิจัยได้นำลำดับท่ามือการจัดชื่อจังหวัดของสมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย รวมถึงนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ และ ๕ มาวิเคราะห์องค์ประกอบในแต่ละตำแหน่ง โดยที่ท่ามือแต่ละท่ามือถือเป็นหนึ่งพยางค์ ซึ่งบางท่ามืออาจมีได้มากกว่าหนึ่งพยางค์ ทำให้ทราบถึงองค์ประกอบท่ามือในแต่ละพยางค์ที่มีหลายวิธี และแตกต่างกันไปทั้งท่ามือของสมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย ตลอดจนท่ามือของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ และ ๕ แต่สามารถจัดองค์ประกอบตามความเป็นไปได้ในแต่ละพยางค์ได้ดังนี้

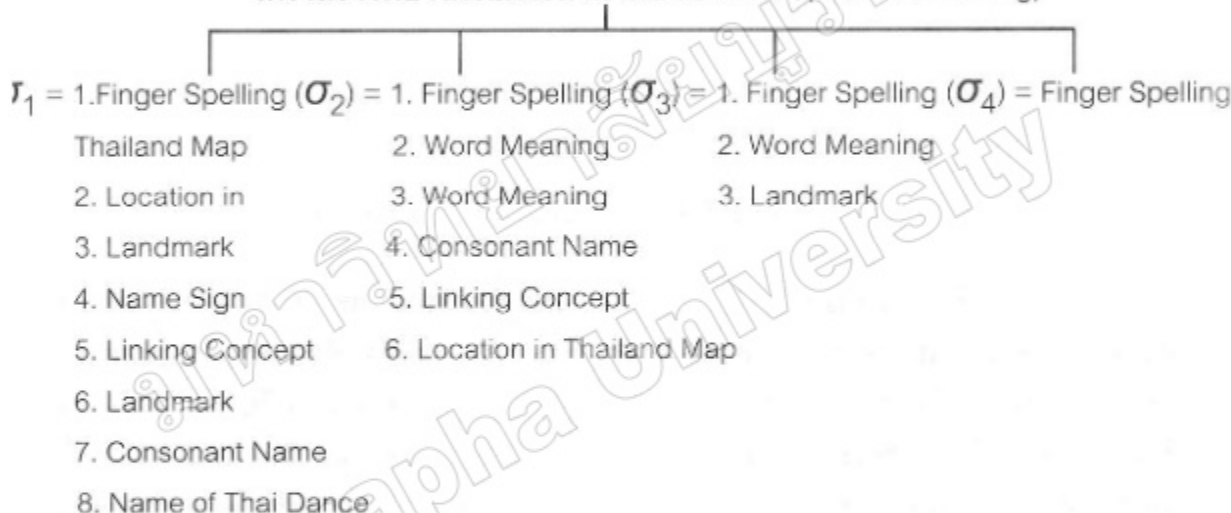
โครงสร้างพยางค์ในการทำท่ามือชื่อจังหวัด (Province Naming)

ภาพที่ ๖ การทำท่ามือชื่อจังหวัดของสมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย

จากภาพที่ ๖ แสดงให้เห็นว่าท่ามือของสมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย มีจำนวนพยางค์ตั้งแต่ ๑ - ๔ โดยพยางค์แรกเป็นการบอกที่ตั้ง รวมถึงมีการใช้ท่าสะกดนิ้วมือที่ต้องใช้ร่วมกับการเคลื่อนไหวมือไปทิศทางที่จังหวัดนั้น ๆ อยู่ และหากเป็นท่ามือที่มีพยางค์ที่ ๒ - ๔ จะเป็นท่ามือที่ใช้อธิบายเพิ่มเติมซึ่งมีองค์ประกอบพื้นฐานคือท่าสะกดนิ้วมือ ท่ามือตามสิ่งที่มีชื่อเสียง ท่ามือตามรูปคำ และท่ามือตามรูปพยัญชนะ นอกจากนี้ยังพบองค์ประกอบพิเศษคือท่ามือตามชื่อภาษามือ ท่ามือที่บอกทิศทางสู่ตำแหน่งของจังหวัด และท่ามือที่นำรูปมือมาใช้แทนท่ารา

โครงสร้างพยางค์ในการทำท่ามือชื่อจังหวัด (Province Naming)

ภาพที่ ๗ การทำท่ามือชื่อจังหวัดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

จากภาพที่ ๗ แสดงให้เห็นว่าท่ามือของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ มีจำนวนพยางค์ตั้งแต่ ๑ - ๔ โดยพยางค์แรกเป็นท่าสะกดนิ้วมือ และการบอกที่ตั้งจังหวัดของประเทศไทย นอกจากนี้ยังพบท่ามือที่จะสื่อถึงจังหวัดนั้นคือท่ามือตามรูปคำ ท่ามือตามชื่อภาษามือ ท่ามือตามสิ่งที่มีชื่อเสียง ท่ามือตามสิ่งที่มีชื่อเสียง ท่ามือตามรูปพยัญชนะ และท่ามือตามชื่อระบำ หากเป็นท่ามือที่มีพยางค์ที่ ๒ - ๓ องค์ประกอบพื้นฐานจะเป็นท่าสะกดนิ้วมือ ท่ามือตามรูปคำ และท่ามือตามสิ่งที่มีชื่อเสียง แต่พบองค์ประกอบเพิ่มเติมในพยางค์ที่สองคือท่ามือตามรูปพยัญชนะ ท่ามือตามสิ่งที่มีชื่อเสียง ท่ามือตามชื่อระบำ และการบอกที่ตั้งจังหวัดของประเทศไทย และในพยางค์สุดท้ายมีการใช้เพียงท่าสะกดนิ้วมือนั้น

โครงสร้างพยางค์ในการทำหมือชื่อจังหวัด (Province Naming)

σ_1 = 1. Finger Spelling	(σ_2) = 1. Finger Spelling	(σ_3) = 1. Finger Spelling
2. Location in Thailand Map	2. Word Meaning	2. Word Meaning
3. Word Meaning	3. Landmark	3. Landmark
4. Linking Concept	4. Landmark	4. Consonant Name
5. Name Sign	5. Linking Concept	
6. Name Sign	6. Name of Thai Dance	
7. Consonant Name		
8. Linking Concept		

ภาพที่ ๔ การทำหมือชื่อจังหวัดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖

จากภาพที่ ๔ แสดงให้เห็นว่าหมือของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ มีจำนวนพยางค์ตั้งแต่ ๑ - ๓ โดยพยางค์แรกเป็นทาสะกดนิ้วมือ และการบอกที่ตั้งจังหวัดของประเทศไทย นอกจากนี้ยังพบหมือที่สื่อถึงจังหวัดนั้นคือทำหมือตามรูปคำ ทำหมือตามสิ่งที่มีชื่อเสียง ทำหมือตามชื่อภาษามือ ทำหมือตามชื่อระบำ ทำหมือตามรูปพยัญชนะ และทำหมือตามสิ่งที่คุณเรียนเชื่อมโยงถึง และหากเป็นหมือที่มีพยางค์ที่ ๒ - ๓ องค์ประกอบพื้นฐานจะเป็นทาสะกดนิ้วมือ ทำหมือตามรูปคำ และทำหมือตามสิ่งที่มีชื่อเสียง แต่พบองค์ประกอบเพิ่มเติมในพยางค์ที่สองคือทำหมือตามรูปพยัญชนะ ทำหมือตามสิ่งที่คุณเรียนเชื่อมโยงถึง และทำหมือตามชื่อภาษามือ ส่วนในพยางค์ที่สามมีองค์ประกอบเพิ่มเติมคือทำหมือตามสิ่งที่คุณเรียนเชื่อมโยงถึง

โดยจากภาพที่ ๖ - ๘ แสดงให้เห็นจำนวนพยางค์ของทำหมือชื่อจังหวัดในแต่ละกลุ่ม ตลอดจนองค์ประกอบที่เป็นไปได้ในแต่ละพยางค์ของชื่อจังหวัด ซึ่งมีทั้งองค์ประกอบพื้นฐานที่ผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมักใช้ในการทำหมือทั้งที่ทราบหรือไม่ก็ตาม นอกจากนี้ยังพบองค์ประกอบพิเศษที่ใช้การทำหมืออีกด้วย ดังสามารถสรุปองค์ประกอบในแต่ละตำแหน่งได้ดังตารางที่ ๔ ต่อไป

จากนั้นผู้วิจัยจึงนำองค์ประกอบที่พบในแต่ละพยางค์มาจัดลำดับ (Ranking) ตามความถี่จากมากไปหาน้อยซึ่งคิดเป็นค่าร้อยละโดยได้ผลดังนี้

ตารางที่ ๑ การจัดลำดับ (ranking) ความถี่องค์ประกอบท่ามือที่ใช้ทำท่ามือชื่อจังหวัดของสมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย

พยางค์ (σ)	องค์ประกอบท่ามือ
σ ₁	Location in Map > Finger Spelling
σ ₂	Finger Spelling > Landmark > Word Meaning > Name Sign > Consonant Name = Direction to Location
σ ₃	Finger Spelling > Landmark > Word Meaning > Name of Thai Dance
σ ₄	Finger Spelling

หมายเหตุ: > มีความถี่ในการใช้มากกว่า, = มีความถี่ในการใช้เท่ากัน, Location in Thailand Map บอกที่ตั้งจังหวัดของประเทศไทย, Finger Spelling ท่าสะกดนิ้วมือ, Word Meaning ท่ามือตามรูปคำ, Landmark ท่ามือตามสิ่งที่มีชื่อเสียง, Name Sign ท่ามือตามชื่อภาษามือ, Consonant Name ท่ามือตามรูปพยัญชนะ, Direction to Location ท่ามือที่บอกทิศทางสู่ตำแหน่งของจังหวัด, Name of Thai Dance ท่ามือที่นำรูปมือมาใช้แทนท่ารำไทย

ตารางที่ ๒ การจัดลำดับ (ranking) ความถี่องค์ประกอบท่ามือที่ใช้ทำท่ามือชื่อจังหวัดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

พยางค์ (σ)	องค์ประกอบท่ามือ
σ ₁	Finger Spelling > Location in map > Word Meaning > Name Sign > Linking Concept > Consonant Name = Name of Thai Dance = Landmark
σ ₂	Finger Spelling > Word Meaning > Landmark > Name Sign = Consonant Name = Linking Concept
σ ₃	Finger Spelling > Word Meaning > Landmark
σ ₄	Finger Spelling

หมายเหตุ: > มีความถี่ในการใช้มากกว่า, = มีความถี่ในการใช้เท่ากัน, Location in Thailand Map บอกที่ตั้งจังหวัดของประเทศไทย, Finger Spelling ทำสะกดนิ้วมือ, Word Meaning ทำมือตามรูปคำ, Landmark ทำมือตามสิ่งที่มีชื่อเสียง, Name Sign ทำมือตามชื่อ ภาษามือ, Consonant Name ทำมือตามรูปพยัญชนะ, Linking Concept ทำมือตามสิ่งที่นักเรียนเชื่อมโยงถึง, Name of Thai Dance ทำมือที่นำรูปมือมาใช้แทนท่ารำไทย

ตารางที่ ๓ การจัดลำดับ (ranking) ความถี่องค์ประกอบท่ามือที่ใช้ทำท่ามือชื่อจังหวัดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖

พยางค์ (σ)	องค์ประกอบท่ามือ
σ ₁	Finger Spelling > Location in map > Word Meaning > Landmark > Name Sign > Consonant Name = Name of Thai Dance > Linking Concept
σ ₂	Finger Spelling > Word Meaning > Landmark > Name Sign = Consonant Name = Linking Concept
σ ₃	Finger Spelling > Word Meaning > Landmark > Linking Concept

หมายเหตุ: > มีความถี่ในการใช้มากกว่า, = มีความถี่ในการใช้เท่ากัน, Location in Thailand Map บอกที่ตั้งจังหวัดของประเทศไทย, Finger Spelling ทำสะกดนิ้วมือ, Word Meaning ทำมือตามรูปคำ, Landmark ทำมือตามสิ่งที่มีชื่อเสียง, Name Sign ทำมือตามชื่อภาษามือ, Consonant Name ทำมือตามรูปพยัญชนะ, Linking Concept ทำมือตามสิ่งที่นักเรียนเชื่อมโยงถึง, Name of Thai Dance ทำมือที่นำรูปมือมาใช้แทนท่ารำไทย

จากตารางที่ ๑-๓ แสดงการเปรียบเทียบองค์ประกอบในการทำท่ามือชื่อจังหวัดของสมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ซึ่งนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ และ ๖ มีจำนวนรูปแบบเท่ากัน ส่วนเรื่องพยางค์สมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย มีจำนวนเท่ากับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โดยในพยางค์แรกจะเป็นการบอกที่ตั้งจังหวัดของประเทศไทยเหมือนกัน แต่อาจต่างกันที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ และ ๖ ใช้ทำสะกดนิ้วมือพร้อมกับการชี้เพื่อบอกที่ตั้งจังหวัดของประเทศไทย รวมถึงมีการใช้เพียงท่ามือเดียวเพื่อสื่อถึงจังหวัดนั้น ๆ เพื่อเลี่ยงการบอกที่ตั้งจังหวัดของประเทศไทย ซึ่งเกิดจากการไม่รู้ที่ตั้งของจังหวัดนั้น ๆ นอกจากนี้ยังมีการใช้ท่ามือมาตรฐาน เช่น ทำสะกดนิ้วมือ ในการอธิบายจังหวัดต่าง ๆ เพิ่มเติม ตลอดจนท่ามือพิเศษ เช่น ทำมือตามชื่อภาษามือ ด้วย

ตารางที่ ๔ องค์ประกอบที่พบในแต่ละพยางค์ของสมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทยกับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ และ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖

องค์ประกอบท่ามือ	พยางค์ที่ปรากฏ		
	สมาคมคนหูหนวก แห่งประเทศไทย	นักเรียนชั้น มัธยมศึกษา ปีที่ 3	นักเรียนชั้น มัธยมศึกษา ปีที่ 6
ท่ามือบอกที่ตั้งจังหวัดของประเทศไทย (Location in Thailand Map)	1 _๓	1 _๓ , 2 _๓	1 _๓
ท่าสะกดนิ้วมือ (Finger Spelling)	2 _๓ , 3 _๓	1 _๓ , 2 _๓ , 3 _๓ , 4 _๓	1 _๓ , 2 _๓ , 3 _๓
ท่ามือตามสิ่งที่มีชื่อเสียง (Landmark)	2 _๓ , 3 _๓ , 4 _๓	1 _๓ , 2 _๓ , 3 _๓	1 _๓ , 2 _๓ , 3 _๓
ท่ามือตามรูปร่าง (Word Meaning)	2 _๓ , 3 _๓	1 _๓ , 2 _๓ , 3 _๓	1 _๓ , 2 _๓ , 3 _๓
ท่ามือตามรูปพยัญชนะ (Consonant Name)	2 _๓	1 _๓ , 2 _๓	1 _๓ , 2 _๓
ท่ามือตามชื่อภาษามือ (Name Sign)	2 _๓		1 _๓ , 2 _๓
ท่ามือที่บอกทิศทางสู่ตำแหน่ง ของจังหวัด (Direction to Location)	2 _s	-	-
ท่ามือที่นำรูปมือมาใช้แทนท่ารำไทย (Name of Thai Dance)	3f	1f	1f
ท่ามือตามสิ่งที่นักเรียนเชื่อมโยงถึง (Linking Concept)	-	1 _๓ , 2 _๓	1 _๓ , 2 _๓ , 3 _๓

หมายเหตุ: () หมายถึง อาจมีหรือไม่มีก็ได้

f หมายถึง เป็นพยางค์สุดท้าย (final syllable) ของท่ามือ

(f) หมายถึง อาจเป็นพยางค์สุดท้ายหรือไม่ก็ได้

s หมายถึง เป็นพยางค์เฉพาะ (specific syllable) ของท่ามือ

จากตารางที่ ๔ แสดงถึงความเป็นไปได้ที่องค์ประกอบต่าง ๆ จะปรากฏอยู่ในตำแหน่งใดได้ในท่ามือของแต่ละกลุ่ม เช่น ท่าสะกดนิ้วมือ (Finger Spelling) ของสมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทยสามารถปรากฏได้ในพยัญชนะที่ ๒ และ ๓ โดยพยัญชนะข้างต้นอาจเป็นพยัญชนะสุดท้ายของท่ามือได้ หากเป็นท่ามือของนักเรียนชั้น ม. ๓ ท่าสะกดนิ้วมือ (Finger Spelling) จะปรากฏในพยัญชนะที่ ๑, ๒ และ ๓ ของคำ ซึ่งอาจเป็นพยัญชนะสุดท้ายของท่ามือได้ แต่จะปรากฏในพยัญชนะที่ ๔ ซึ่งเป็นพยัญชนะสุดท้ายเท่านั้น ในขณะที่ท่าสะกดนิ้วมือ (Finger Spelling) ของนักเรียนชั้น ม.๖ สามารถปรากฏได้ในพยัญชนะที่ ๑ และ ๒ โดยทั้งสองพยัญชนะนี้อาจเป็นพยัญชนะสุดท้ายของท่ามือ แต่ในพยัญชนะที่ 3 จะเป็นพยัญชนะสุดท้ายเท่านั้น

นอกจากนี้ตารางข้างต้นแสดงให้เห็นว่าการทำท่ามือชื่อจังหวัดไม่ว่าจะเป็นองค์ประกอบในท่ามือพยัญชนะเดียวหรือหลายพยัญชนะ ในพยัญชนะแรกจะเป็นการบอกที่ตั้งของจังหวัดว่าอยู่ส่วนใดของประเทศ รวมถึงมีท่ามือในลักษณะต่าง ๆ ที่จะสามารถอธิบายถึงจังหวัดนั้นๆ ได้ดีที่สุด ส่วนในกรณีที่มีหลายพยัญชนะ ไม่ว่าจะเป็นท่ามือที่เป็นพยัญชนะสุดท้ายหรือไม่ กล่าวคือตั้งแต่พยัญชนะที่ ๒-๔ เป็นการแสดงองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับจังหวัดนั้น ๆ ซึ่งมีความแตกต่างกันออกไปในแต่ละท่ามือชื่อจังหวัด ซึ่งได้เรียงลำดับวิธีที่ใช้จากมากไปหาน้อยดังผลข้างต้น โดยพบว่าในพยัญชนะดังกล่าวมีการใช้ท่าสะกดนิ้วมือ (Finger Spelling) มากที่สุด ทั้งนี้เกิดจากการเห็นตัวอักษรในภาษาไทย ทำให้ทราบว่าสิ่งที่สำคัญคือองค์ประกอบนั้นมาจากสิ่งที่ตามองเห็น อีกประการคือหากไม่ทราบลักษณะเด่นของจังหวัดที่จะทำท่ามือ ทั้งที่จริงแล้วทำให้เกิดความเข้าใจจากการเห็นภาพมากที่สุดวิธีการข้างต้นจึงเป็นวิธีที่ง่ายที่สุดในการสื่อสาร นอกจากนี้ผลการศึกษาดังกล่าวทำให้ทราบโครงสร้างพยัญชนะการทำท่ามือชื่อจังหวัดที่แท้จริงดังนี้

$$[\sigma_1(\sigma_2(\sigma_3(\sigma_4)))_w]$$

หมายเหตุ: σ_1 พยัญชนะแรกของท่ามือ, σ_2 พยัญชนะที่สองของท่ามือ, σ_3 พยัญชนะที่สามของท่ามือ, σ_4 พยัญชนะที่สี่ของท่ามือ, (...) อาจมีหรือไม่ก็ได้, [...] ท่ามือ, w คำ

ซึ่งจากโครงสร้างข้างต้น หมายถึง ในการทำท่ามือชื่อจังหวัดมีจำนวนพยัญชนะตั้งแต่ ๑-๔ ซึ่งการมีพยัญชนะแรกเพียงพยัญชนะเดียวก็สามารถเป็นท่ามือชื่อจังหวัดได้

สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

๑. วิธีที่สมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย ใช้ในการทำท่ามือชื่อจังหวัดประกอบด้วย ๒ องค์ประกอบ องค์ประกอบแรกเป็นการบอกตำแหน่งที่ตั้งของจังหวัด โดยการชี้ การปิด ท่าสะกด

นิ้วมือ และการรวบมือ และองค์ประกอบที่สองคือการบอกรายละเอียดของจังหวัดต่าง ๆ โดยใช้ องค์ประกอบพื้นฐานคือการสะกดนิ้วมือ ทำมือตามสิ่งที่มีชื่อเสียงของจังหวัด และทำมือตามรูปคำ ที่ปรากฏ ทั้งนี้เป็นเพราะทางสมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย ดูจากตัวเขียนของชื่อจังหวัดเป็น เกณฑ์ แต่หากจังหวัดนั้นเป็นที่รู้จักก็จะใช้ลักษณะเด่นต่าง ๆ เช่น สถานที่ สัตว์ ฯลฯ ซึ่งเป็นสิ่งที่มี ชื่อเสียงของจังหวัดเพื่ออธิบายเพิ่มเติม นอกจากนี้ในตำแหน่งดังกล่าวยังพบองค์ประกอบเฉพาะ คือทำมือตามชื่อภาษามือ ทำมือตามการเดินทาง และทำมือตามชื่อระบำ ซึ่งมีใช้ไม่มากนัก

๒. การทำทำมือชื่อจังหวัดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ ๖ มีองค์ประกอบเหมือนกับทำมือของสมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย คือองค์ประกอบแรก เป็นการบอกที่ตั้ง แต่ต่างกันที่นักเรียนใช้ทำสะกดนิ้วมือขึ้นบนแผ่นที่เพื่อบอกที่ตั้งเพิ่มขึ้น และใน ตำแหน่งดังกล่าวพบว่าการบอกที่ตั้งด้วยหากเป็นจังหวัดที่เป็นที่รู้จัก หรือไม่ทราบตำแหน่งที่ตั้ง ของจังหวัดจึงไม่มีการบอกที่ตั้ง และองค์ประกอบที่สองเป็นการให้รายละเอียดของจังหวัดมีองค์ ประกอบพื้นฐานเช่นเดียวกัน แต่นักเรียนมีองค์ประกอบที่ไม่เหมือนกับสมาคมคนหูหนวก แห่งประเทศไทย คือ ทำมือตามสิ่งทีนักเรียนเชื่อมโยงถึงจังหวัด โดยนักเรียนอาจมีประสบการณ์ หรือรู้จักกับสิ่งต่าง ๆ ที่นักเรียนใช้เพื่อเชื่อมโยง ซึ่งใกล้เคียงกับทำมือตามสิ่งที่มีชื่อเสียง

๓. ความหลากหลายของทำมือที่นักเรียนทำสะท้อนให้เห็นว่า ทำมือของสมาคมคนหู หนวกแห่งประเทศไทย ยังไม่เป็นที่แพร่หลายมากนัก แม้จะอยู่ในโรงเรียนก็ตาม ตามที่นักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๖ ทำทำมือได้ใกล้เคียงมากกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ก็จริง แต่ก็ยังน้อย มาก ทั้งนี้เป็นเพราะในโรงเรียนได้รับอิทธิพลจากครูที่มีการได้ยินที่ใช้ทำมือที่ต่างออกไป หรืออาจ ใช้ทำมือที่ใกล้เคียงกับทำมือของสมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย นักเรียนจึงใช้ตาม นอกจากนี้ การอยู่ในระบบการศึกษาในชั้นที่สูงหรือนานขึ้นก็ทำให้มีการทำทำมือที่ใกล้เคียงกับสมาคมคนหู หนวกแห่งประเทศไทยได้เช่นกัน แต่ทั้งนี้อาจขึ้นอยู่กับการศึกษาค่านิยมของนักเรียนแต่ละคนด้วย เนื่องจากทำมือที่ยากบางท่านนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ กลับทำทำมือได้ใกล้เคียงกับสมาคม คนหูหนวกแห่งประเทศไทยมากกว่า

การศึกษาครั้งนี้เป็นเพียงการศึกษาทำมือชื่อจังหวัดเฉพาะที่เป็นทำมือแปรของนักเรียนที่มี ความบกพร่องทางการได้ยิน เพื่อหาองค์ประกอบในพยางค์ต่าง ๆ โดยเปรียบเทียบกับทำมือของ สมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย ทำให้ทราบถึงองค์ประกอบที่ใช้ในการทำทำมือ อย่างไรก็ตาม อาจมีข้อโต้แย้งระหว่างทำมือแปรและทำมือไม่สอดคล้อง รวมถึงที่มาของทำมือบางจังหวัดจึงเป็น รายละเอียดที่ต้องศึกษาต่อไป แต่ทั้งนี้ก็ไม่ทำให้ทำมือที่ถูกต้องตรงตามสมาคมคนหูหนวก แห่งประเทศไทยเปลี่ยนไป นอกจากนี้ยังพบองค์ประกอบที่สำคัญอีกประการคือมีลักษณะนามแทน แผนที่ประเทศไทย เพื่อทำให้ทราบว่ากำลังสื่อสารเรื่องใดอยู่ จึงควรมีการศึกษาต่อในทำมือ ไม่สอดคล้อง รวมถึงใช้เป็นแนวทางในการศึกษาชื่อสถานที่อื่น ๆ ต่อไป

รายการอ้างอิง

- กรมสามัญศึกษา. (๒๕๒๖). *ภาษามือ เล่ม ๒*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จางเจริญการพิมพ์.
- จรัลวิไล จรุงโรจน์, ม.ล. (๒๕๔๘). *ภาษาศาสตร์เบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- จินดา เสงี่ยมบูรณ์. (๒๕๔๒). *ภาษาศาสตร์เบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- จิรภา นิวัตพันธุ์ และอภิศักดิ์ ธรรมทวีธิกุล. (๒๕๔๘). คำกริยา "เปิด" ในภาษามือไทย. *วารสารวิทยาลัยราชสุดา*, ๑(๒), ๑๒-๒๗.
- วรินทร์ จารุโชติธนาวัฒน์. (๒๕๔๒). *การศึกษาคูณามกับกริยาในภาษามือไทย*. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย. (๒๕๔๓). *หนังสือภาษามือไทย เล่ม ๔*. กรุงเทพฯ: สมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย.
- อภิศักดิ์ ธรรมทวีธิกุล และจิรภา นิวัตพันธุ์. (๒๕๕๑). พยางค์และคำในภาษามือไทย. *วารสารวิทยาลัยราชสุดา*, ๔(๑), ๙๕-๑๑๑.
- Brentari, D. (1996). *Sign Language Phonology: ASL, The Handbook of Phonological Theory*, John Goldsmith (Ed.). Cambridge, MA: Blackwell.
- Denes, P.B., & Pinson, E.N. (1973). *The Speech Chain the physics and biology of speech language*. New York: Anchor Press.
- Goldsmith, J. A. (1990). *Autosegmental and metrical Phonology*. Cambridge, MA: Blackwell.
- Stokoe Jr., W.C. (2005). Sign Language Structure: An Outline of the Visual Communication Systems of the American Deaf. *Journal of Deaf Studies and Deaf Education*, 10 (1): 3-37.
- Supalla, J. S. (1992). *The Book of Name Signs. Naming In American Sign Language*. San Diego: Dawn Sign Press.
- Tumtavitikul, A., Niwatapant, C., & Dill, P. (2009). Classifiers in Thai Sign Language. *SKASE Journal of Theoretical Linguistics*, 6(1), 27-47

กิตติกรรมประกาศ

บทความฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ขอขอบคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.อภิสิทธิ์ ธรรมทวีกิจ อาจารย์ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ม.ล. จรัลวิไล จรุงโรจน์ กรรมการวิทยานิพนธ์ ที่ให้คำชี้แนะ และคอยอบรมสั่งสอนขั้นตอนการทำงานต่าง ๆ จนสำเร็จลุล่วงด้วยดี และขอขอบคุณ อาจารย์จิรภา นิเวศพันธุ์ กรรมการวิทยานิพนธ์ ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษามือที่ช่วยให้ความกระจ่างในเรื่องภาษามือ รวมถึง อาจารย์อุษา กลแกม และนักเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ ลามภาษามือ เจ้าหน้าที่บันทึกแถบวีดิทัศน์ และครูสอนภาษามือไทย วิทยาลัยราชสุดา ตลอดจนสมาคมหูหนวกแห่งประเทศไทย